

คดีที่ 2 (ต่อ)
Death Online Game (ตอนจบ)

บทที่ 1

การต่อสู้ในบงก

เจ้าแพะแสนสวยผู้สูงส่งเอ๋ย เจ้าต้องแบกรับไม้กางเขนสีเงินอันหนักอึ้งไว้กับตัว บุตรแห่งความชั่วช้าสามานย์ยอมมฤตสวรรค์ลิขิตไว้แล้วว่า จะต้องมีชะตาชีวิตสุดรันทดน่าเวทนาโดยไม่อาจหลีกเลี่ยง

ดวงตาสีม่วงสวยสดลึกล้ำราวกับผลึกแก้วแวววาวที่พระเจ้าได้ประทานให้ด้วยความรักช่างลึกถึงจับใจ ดั่งคุณวิญญานของข้าและเหล่าสัมภเวสีเหลือเกิน

รูปโฉมงดงามปานประหนึ่งทนต์สวรรค์แสนบริสุทธิ์ไร้มลทินได้หล่นร่วงลงสู่ขุมนรกดำมืดซึ่งไม่อาจเห็นหลังกลับ นับแต่เข้าไปเจ้าไม่อาจถอนตัวแล้ว

ภายใต้ผิวขาวใสของเจ้าคือเลือดสีกุหลาบอันหอมหวาน คือโลหิตสายเดียวกับซิลเดออร์ 'ผู้ทรยศ' และเลือดของเจ้า ไฉนที่นโนท์ บุตรแห่งจอมมาร จะเป็นบ่อเกิดความชั่วร้ายทั้งหมด เพราะเจ้าคือแพะรับบาปที่ถูกสาปยังงใจเล่า เจ้าจะต้องเวียนว่ายตายเกิดชาติแล้วชาติเล่า ไม่มีวันได้หลุดพ้นไปชั่วกาล...

ในโลกที่ความมืดทะมึนเข้าครอบคลุม มีเพียงพระจันทร์เสี้ยวสีแดงเลือด

แขวนลอยอยู่บนท้องฟ้า หากลองจ้องมองมันนานๆ จิตใจอันต่ำช้าและความคิดด้านมืดที่ไม่อาจหยุดยั้งก็จะเข้าครอบงำความรู้สึกนึกคิดรวมถึงจิตวิญญาณของคุณจนหมด เทพีแห่งความมืดจะมาปรากฏตัวต่อหน้าคุณ และมอบรอยยิ้มเหี้ยมโหดมาให้ เธอจะชูเคียวด้ามยาวขึ้นด้วยสีหน้าเลือดเย็น แล้วลับลงบนทุกชั้นส่วนจนเนื้อตัวคุณแหลกและ

ดวงดาวพรราวแสงเงินวาววับจะไม่เป็นเพียงแค่ตัวประกอบประดับฟ้าอีกต่อไป แฉกแหลมคมทั้งห้าของพวกมันเปรียบเสมือนอากันตุกะแห่งความมืดเข้าทิ่มแทงใบหน้าและลูกตาของคุณอย่างเหี้ยมเกรียม

แฉกดาวจะแทงหลังเปลือยเปล่าของคุณอย่างสนุกสนานราวกับเป็นญาติแสนซนจอมแสบ ยิ่งในฤดูหนาวพวกมันจะยิ่งทิ่มทะลวงเข้าไปในตับไตไส้พุงของคุณอย่างครึ้นเคร่ง มีหน้าซำยังกัดกินอวัยวะต่างๆ ทีละคำๆ

วันที่ที่เหยียบย่างลงบนผืนดินซึ่งฟุ้งด้วยฝุ่นทราย ประสาทรับกลิ่นก็รับเอาไอกลิ่นของซากศพกองเกลื่อนเข้าสู่สมองที่ไร้สติสัมปชัญญะโดยสิ้นเชิง กลิ่นเน่าเหม็นระลอกแล้วระลอกเล่าจะทำให้คุณสิ้นสะท้านไปทั้งตัว คุณจะสะอิดสะเอียนและหัวั่นกลัวจนกระทั่งร้องไห้สะอึกสะอื้น...ใช่แล้ว มันคือความหวาดผวาต่อความตาย

น้ำตาใสๆ ไหลอาบสองแก้มของไนน์ทีนไนท์ สำหรับเขาแล้วทิวทัศน์เศร้าหมองวังเวงตรงหน้าไม่ใช่ภาพแปลกใหม่เลย

ที่แห่งนี้ปราศจากทัศนหาอารมณ์ของมนุษย์ ไม่มีสิ่งทีเรียกว่าความเจ็บปวด ความโศกเศร้า ความสนุก และความสุขสันต์ หากใครได้ลองเหยียบย่ำลงสู่ 'ผืนดินแห่งความเปล่าตาย' ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะกลายเป็นหยดน้ำตาที่กลั่นออกมาโดยไม่รู้ตัว และมันก็จะกลายเป็นเครื่องเช่นสังเวยอันโอชะของเทพปีศาจภายในพริบตา จากนั้นคุณจะได้รู้ซึ่งความรู้สึกใดๆ ทำได้แค่เพียงปล่อยน้ำตาให้รินไหลไม่ขาดสายพร้อมกับเดินไปข้างหน้าอย่างไร้จุดหมาย

ไนน์ทีนไนท์ข้ามผ่านแดนดินซึ่งมีแต่กองกระดูกและซากศพเกลื่อนกลาด เขาปาดน้ำตาออกจนแห้ง แต่หยดน้ำใสๆ ก็ยังไหลชุ่มใบหน้าของเขาอีก

10 Detective Agency 19 Nights คู่สืบคดีทอ 2

ไม่รู้จั๊กจิบจักลื่น จนกระทั่งเขาเดินมาสุดทาง

แสงสีฟ้าพราวระยับของสายน้ำดังามตรงหน้าสะดุดสายตาของเขาว่า
สิ่งใด แสงนั้นช่างชวนฝัน ทั้งยังพาให้คนพิศวงสงสัย แต่ที่น่าตกใจคือใน
แม่น้ำบลูดาหุบสายน้ำกลับมีกะโหลกศีรษะนับร้อยพันลอยละล่องคละขนาด
กันไปตามกระแสคลื่น

ด้านหน้าแม่น้ำบลูดาหุบมีประตูโค้งสูงเท่าตึกสองชั้นตั้งตระหง่าน
หน้าประตูนั้นมีฉากศพสภาพหัวหายไปจากป่า ทว่าศพนั้นกอดหัวกะโหลก
เปื้อนเลือดของตัวเองไว้โดยที่ปากของกะโหลกนั้นพะงาบๆ ตลอดเวลา

ฝูงหนูท่อเริ่มวิ่งกรูเข้าไปในปากของหัวกะโหลกพลางส่งเสียงร้องจี้จี้
แสบแก้วหู มุดเข้ามุดออกอยู่อย่างนั้น

"ผู้มา...เป็นใคร...โปรดแจ้งชื่อ..."

กะโหลกบนมือของซากศพเอียงเสียงชวนขนพองสยองเกล้าออกมา
ราวกับเสียงจากนรก

"ไนน์ทีนไนท์" เสียงของเขาตังก้องสะท้อนไปทั่ว

หลังจากที่เขาแยกกายทิพย์ออกมาจากกายหยาบ เขาก็พ้นจากรักมี
คุ้มครองของสร้อยดวงตาสวรรค์ พลังอำนาจของไนน์ทีนไนท์จึงอยู่นอกเหนือ
การควบคุมของจิตใจ

สภาวะของจิตแตกชำรุดแรงกว่าที่ตัวเองคาดคิดไว้มาก ณ ที่แห่งนี้
พลังและมนตร์คาถาที่ร่ำเรียนมาไม่อาจใช้การได้เลยแม้แต่ชนิดเดียว มีเพียงการ
รวบรวมสติสัมปชัญญะของตนไว้ให้มันเท่านั้นจึงจะมีโอกาสผ่านด่านเข้าไปได้

เขารู้แก่ใจดี แต่สภาพกายทิพย์ของเขาในตอนนั้นก็กลับไม่เอื้ออำนวย
เอาเสียเลย

"ไนน์ทีนไนท์...ไนน์ทีนไนท์...คนบาปไนน์ทีนไนท์ผู้ทรยศท่านมัจจุราช..."

เสียงแผดร้องจากนรกดั่งวงเวียนอยู่ในหูเขา ราวกับจะร้องปลุกยีน
ชั่วร้ายในตัวไนน์ทีนไนท์ให้หนีลี้ใจคอเขาเปลี่ยนไปได้ทุกเมื่อ

"ผู้คุมประตู ฉันมีเรื่องสำคัญ ช่วยเปิดทางให้ทีเถาะ"

"...สำหรับเจ้าแล้ว...มีเรื่องอะไรสำคัญ...ยิ่งกว่าการหักหลังท่าน

มัจจุราข..."

"ไม่ใช่ซะ ฉัน...โธ้ย!"

ทันใดนั้นโครงกระดูกขาวโพลนนับร้อยพันก็ดาหน้าเข้ามารุมล้อมตัวเขา และกางกรงเล็บแหลมคมพุ่งทำร้าย

โนนทีนไนท์หลับตาบดบึ้ง การโจมตีธาโถมรุนแรงจนปวดแสบปวดร้อน อย่างกับเอาเหล็กเผาไฟมานาบลงบนผิว

เนื้อตัวของโนนทีนไนท์เต็มไปด้วยรอยเล็บตื้นข้างลึกข้าง เลือดแดงๆ ไหลซึมซึมมาตามผิวหนังกลายเป็นปุ๋ยบำรุงที่ผืนดินแต่กระแงต้องการ จะดื่มรับมากที่สุด

กรวดหินแตกถ่อนเป็นคมแหลมปลิวพัดมาตามลมโหมกระโชก กรีดแก้ม ขาวไสทางด้านขวาของโนนทีนไนท์จนเกิดรอยแผลฉกรรจ์ มันอาจจะกลายเป็นรอยแผลเป็นไปตลอดเลยก็ได้ เลือดไหลย่อยผ่านมุมปากหยดลงบนกระดูก ไบโบลาร่า ในขณะที่ตัวของเขาเสียหลักเซถลาไปหลายก้าว

"หึหึ...โนนทีนไนท์ผู้ต้องคำสาป...โนนทีนไนท์ผู้เป็นนอมตะ...ดูความ น่าสังเวชของเจ้าสิ..."

"ฉันมาตามหาคน ได้โปรดเถอะ...ให้ฉันผ่านเข้าไปที่..." ดวงตาสีม่วง ของโนนทีนไนท์ยังคงแน่วแน่ แต่กายทิพย์ของเขาบาดเจ็บสาหัสสาครรจ์แล้ว จิตสัมผัสถึงเลือดที่ไหลรินเกือบจะเทียบเท่าความรู้สึกเจ็บร้อนของการตอบสนอง ทางร่างกายเลยทีเดียว

"ได้" หัวกะโหลกเขมือนหนุท้อสีดำตัวหนึ่งเข้าไป ขณะบดเคี้ยวเจ้าสัตว์ ตัวนั้นก็พุดออกมาทั้งๆ ที่ยังมีซากคาอยู่ในปาก "ถ้าหากเจ้าสามารถฆ่าผี ดนนี้ได้ภายในสามนาที ข้าก็จะให้เจ้าข้ามแม่น้ำไป..."

และแล้วหน้าประตูก็เกิดหมอกควันลอยแผ่คลุม เงาร่างของชายคนหนึ่ง สวมชุดดำทั้งชุดลอยอยู่กลางแม่น้ำ

บนหัวของชายคนนั้นปิดคลุมด้วยหมวกนักสืบซึ่งสามารถบังหน้าตา ของเขาได้กว่าครึ่ง แม้รูปร่างจะสูงยาว แต่ก็ไม่จัดว่าพอมกะหรง ร้างสูง ส่องดงามสวมชุดสูทสีดำสนิทพอดีตัวปรากฏให้เห็นเพียงเงาร่างๆ

12 Detective Agency 19 Nights คู่สืบคดีทลอบ 2

ผมสี่ดำเปียกชื้นหนักๆ ลูกลงมาแนบแก้ม ใบหน้าของชายคนนั้นไม่ปรากฏรอยยิ้มใดๆ ในทีแรก จากนั้นริมฝีปากบางที่เม้มสนิทก็ค่อยๆ โค้งเป็นวงยิ้มซึ่งไร้อารมณ์ความรู้สึก แต่แล้ว...ดวงตาสีอำพันก็สะดุดสายตาของไนน์ทีนไนท์ เขาออกอาการอึ้งตะลึงไปเลยทีเดียว

"นาย..."

ไนน์ทีนไนท์เบิกตากว้างจ้องมองผู้ชายที่ไม่น่าจะมาปรากฏตัวอยู่ตรงนี้

"ซาฉันลิ แล้วนายก็จะผ่านไปได้"

"ไม่ ฉันทำไม่ได้!"

ท่าทางกระสับกระส่ายร้อนรนของไนน์ทีนไนท์ทำให้ชายหนุ่มประหลาดใจอยู่ไม่น้อย แต่เขาก็เพียงระบายยิ้มตามความเคยชินออกมาบางๆ ขณะที่ดวงตาข้างซ้ายของเขาเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลัน ลูกตากลอกกลิ้งเร็วแรงจนเลือดกลบหนองเข้าตามองไม่เห็นอะไรเลย

"อ้ากกกก!"

ชายหนุ่มยกมือขึ้นมาปิดตา เขาลงไปคุกเข่าเหนือพื้นน้ำ ตะโกนลั่นอย่างทรมาน "เถี่ยเยียน! ออกมา!"

"ไม่! เจลัน...!" ไนน์ทีนไนท์ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าผู้คุมประตูจะเสนอข้อต่อรองให้เขาต่อสู้กับเจลัน คนที่ตัวเองตั้งใจลงมาตามหาแบบนี้

เวลาเพียงแค่นาทีเดียว ภายใต้อสภาพที่พลังวิญญาณหดหายไปหมด จะให้เขาเอาชนะกายทิพย์ของเจลันผู้ที่สามารถเรียกปีศาจมาอย่างเถี่ยเยียนออกมาเนี่ยนะ เป็นไปไม่ได้แน่!

ยิ่งไปกว่านั้นคือ...ถึงเขาสามารถกำจัดเจลันได้ แต่เป้าหมายในการมาครั้งนี้ของเขาไม่เท่ากับล้มเหลวหรอกหรือ

เวลามีจำกัด เขาต้องคิดหาทางออกที่ดีที่สุดให้ได้ แถมในใจของเขา ยังหวังทางซึ่งหลังมากเช่นเดียวกัน

"เถี่ยเยียน นายคิดจะสู้กับฉันอย่างนั้นหรือ"

ในอดีตไนน์ทีนไนท์เคยอยู่ในโลกปีศาจมานับหมื่นปี เขาคุ่นเคยกับความร้ายกาจของปีศาจระดับ S อย่างเถี่ยเยียนดี ดวงตาสีม่วงชวนฝันเริ่ม

ทอประกายชุ่นเคื่อง เขามองเถี่ยเยี่ยนอย่างไม่ไว้วางใจ

"...ขอภัยท่านไนน์ทีนไนท์ ข้าฟังคำสั่งของหวงผู้เจี๋ยเซิงเพียงคนเดียวเท่านั้น ขอท่านโปรดเห็นใจด้วย..." ว่าแล้วเถี่ยเยี่ยนก็ร้องคำรามก้องพร้อมกับซึกโซ่ตุ้มเหล็กยาวสามเมตรออกมาจากตัว

ปีศาจมายาชูแขนขาขึ้นเหวี่ยงตุ้มเหล็กขนาดใหญ่ควงสะบัดเป็นวง จากนั้นก็พาดใส่ไนน์ทีนไนท์อย่างรวดเร็ว

ตุ้มเหล็กหนักกว่าครึ่งตันกระแทกร่างของไนน์ทีนไนท์เข้าอย่างจัง เขาขบกรามกรอดกำหมัดแน่น ไม่ขยับเขยื้อนถอยหนีแม้แต่ก้าวเดียว

ดวงตาของไนน์ทีนไนท์จ้องมองไปทางเจสัน ใบหน้าที่มองยังงี้ก็ยิ่งคุ่นเคยนั้นไว้ความรู้สึกเหลือเกิน...

ในที่สุดตัวของเขาก็ลอยคว้างไปตามแรงเหวี่ยงกระแทกของลูกตุ้มเหล็ก ฝุ่นควันฟุ้งตกลงกลบการมองเห็น ไนน์ทีนไนท์หลับตาลงอย่างอัตโนมัติ ปล่อยให้ร่างกายบรรเทาความเจ็บปวดเสียก่อน

แต่แล้วจู่ๆ ละอองฝุ่นที่ฟุ้งกระจายก็ชะลอการเคลื่อนไหวจนแทบจะหยุดค้างกลางอากาศ ปรากฏเป็นภาพ 'สโลว์โมชั่น' อย่างกับในหนัง

ไอหนาวยะเยือกสายหนึ่งแผ่คลุมพื้นที่ชวนให้รู้สึกอึดอัดหายใจไม่ออก เกิดน้ำแข็งผลึกเหลี่ยมวาวใสส่องลอยทยอยมาก่อตัวเป็นเกราะกำบังบางๆ ให้ไนน์ทีนไนท์ เมื่อตุ้มเหล็กกระแทกเข้าใส่อีกครั้ง แรงปะทะยิ่งใหญ่ก็พาให้เกิดเสียงสะท้อนเลื่อนลั่นไปทั่ว ดินแดนที่เรียกว่า 'ผืนดินแห่งความเปล่าตาย' ไหวสะท้านสร้างความหวั่นผวาให้ภูตผีปีศาจทุกตน

"นี่มัน..."

ไนน์ทีนไนท์ขมวดคิ้วสงสัยว่าเกราะกำบังนี้มาได้ยังไง

แต่สิ่งที่เขามั่นใจก็คือคนที่สามารถเสกผลึกแก้วมาสร้างอาวุธได้ขนาดนี้ ในโลกนี้มีเพียงคนเดียวเท่านั้น นั่นก็คือ 'เธอ'

เส้นผมสีเงินนุ่มสลวยพลิ้วไล้ระไบหน้าของไนน์ทีนไนท์ หญิงสาวมอญรอยแผลบนหน้าเขาด้วยความเจ็บปวดใจ สองมือประคองแก้มอย่างอ่อนโยน พลังร้ายคาถาเยี่ยวยา

14 Detective Agency 19 Nights คู่สืบคดีทลอบ 2

"ด้วยดินแดนแห่งมวลชีวิตและดวงจิตแห่งการเยียวยา...ขอให้สรรพสิ่ง
จงย้อนคืน กาลเวลาจงหวนกลับ..."

หญิงสาวกล่าวจบก็ถอดร่างบาดเจ็บเหนือลำของไนน์ทีนไนท์ไว้ จะว่า
ไปก็แปลก เพราะเมื่อร่างของเธอสัมผัสร่างเขา บาดแผลทั้งหมดเลื่อนร่าง
จางหายไปในพริบตา และแล้วก็กลับสู่สภาพเดียวกับเมื่อสองสามนาทีก่อนหน้านี้ รวมถึงผิวขาวใสที่มีเลือดฝาดอมชมพูนั้นด้วย

"...เธอมาทำไม" สีหน้าของไนน์ทีนไนท์บ่งชี้ถึงความปวดร้าว มือ
ของเขาลั่นเทาด้วยความรู้สึกหวาดหวั่น

"ถ้าหากท่านตายไปข้าก็ไม่มีเหตุผลใดจะต้องอยู่ที่โลกนี้อีก" หญิงสาว
ยิ้มชมชื่น แม้ใบหน้าจะดูเหมือนโอนอ่อนผ่อนตามแต่กลับแสดงเจตนาที่
มุ่งมั่นเด็ดเดี่ยว

"ฉันไม่ตายหรอก! ฉันถูกสาปไว้แล้วนี่ว่าร่างกายของไนน์ทีนไนท์จะเป็น
นิรันดร์ไม่ดับสลาย..."

"แต่นั้นหมายความว่าท่านจะต้องทนรับความเจ็บปวดไปชั่วกับชั่วกัลป์!
ความเจ็บปวดแบบนั้นท่านได้ลิ้มรสมาตลอดหลายร้อยปีแล้วไม่ใช่หรือ นั่น
ไม่สู้ตายเสียดีกว่า ข้าเห็นแล้วสงสารจับใจ...เจ็บปวดใจเหลือเกิน..."

หญิงสาวยิ้มหวานละมุนให้เขา เส้นผมสีเงินยาวถึงบั้นเอวพัดพลิ้วลอลม
เรื้อนร่างโค้งงอได้ส่วนสัดกายได้ซุกก็แพ้สีแดงสดยวนเข้าสายตาอย่างที่สุด

"เธอ...ไม่เคยฟังคำสั่งของฉันเลย แยกร่างออกมาแบบนี้ได้ยังไง!"
ไนน์ทีนไนท์ดึงมือเรียวกเล็กของหญิงสาวออก ความขุ่นเคืองปะทุอยู่ในใจโดย
ไร้สาเหตุ

การต่อสู้ระหว่างปีศาจเมื่อห้าร้อยปีก่อน วินาทีที่ไนน์ทีนไนท์จวนเจียน
จะหมดลมหายใจ เธอก็ใช้วิชาอันตราายนี้เลี้ยงชีวิตมาช่วยเขาไว้ได้สำเร็จ แต่
ตัวเองเกือบเอาชีวิตไม่รอด

นับจากนั้นมาไนน์ทีนไนท์จึงสั่งห้ามไม่ให้เธอใช้คาถาแยกร่างนี้อีก
ไม่เช่นนั้นแล้วเขาจะตัดขาดจากเธอทันที และจะส่งเธอกลับไปแดนอภินิหาร
ของเธอด้วย

แต่ว่า...

เมื่อกาลเวลาผ่านไป เธอผู้นี้ก็กลับขัดคำสั่งของเขามากขึ้น ขนาดเขาลงมาในรถเธอก็ยังเกาะติดเขาแจอย่างกับปลิงอย่างนั้นแหละ

อยากตายนักหรือไง

"ขอเพียงท่านรอดชีวิต ถึงฆ่าตายก็คุ้มค่าแล้ว" หญิงสาวพูดเสียงแผ่ว จากนั้นก็หันตัวกลับมาเผชิญหน้ากับเถี่ยเยียน ปีศาจมาอย่างผู้มีร่างกายใหญ่โตกว่าตัวเธอเองถึงหลายเท่า ดวงตาสีดำคู่อ้อมด้วยประกายความทระนงไม่หวั่นเกรงแม้แต่ผู้น้อย

"ช่งหลิง! หลบไปซะ รีบกลับไปเข้าร่างของเธอ!" ไนน์ทีนไนท์เตือนหญิงสาวตรงหน้าเป็นครั้งสุดท้าย เขาหวังเหลือเกินว่าคำสั่งของตัวเองจะเป็นผล

"นายท่าน อภัยให้ฆ่าด้วยที่ไม่อาจทำตามได้" ช่งหลิงยืนกรานจะขวางหน้าเป็นเกราะกำบังให้เขา

"เธอ...จะไม่ฟังคำสั่งของฉันจริงๆ ไซ้ไหม..."

ภาวะคับขันที่สุดกำลังจะเกิดขึ้นแล้วนะ!

ก่อนที่เขาจะลงมายังนรก เขารู้สึกสังหรณ์ใจอยู่แล้วว่ากายทิพย์ของตนจะดับสลาย

และเพราะกลัวว่าช่งหลิงจะแยกร่างตามลงมา เขาจึงร้าย 'คาถาสกด์ร่าง' แปะยันต์เทพผู้ชำระมบถตัวของช่งหลิงไว้ คิดไม่ถึงว่าเจ้าเซียนภูตตนนี้ จะคือรินเสี่ยงชีวิตแบ่งภาคผู้หญิงออกมาจากร่างผู้ชายซะนี่

แม้จะมีสองร่างแยกกันอยู่คนละที่ได้ แต่วิชาเวทแบบนี้มีอันตรายถึงชีวิต เพราะพลังของช่งหลิงจะลดลงเหลือเพียงครึ่งเดียว ยิ่งต้องเผชิญกับชายสวมหน้ากากที่อยากจะประเมินพลังที่แท้จริงได้ด้วยแล้ว การทำแบบนี้ก็ไม่ต่างจากคนโง่เขลารนหาที่ตายเลยจริงๆ

พอคิดถึงตรงนี้ไนน์ทีนไนท์ก็รู้สึกกร้อนใจ แต่ก็จนปัญญาจะแก้ไขอะไรแล้ว

"ข้าไม่อยากสู้กับเจ้า คู่ต่อสู้ของข้าคือท่านไนน์ทีนไนท์เท่านั้น"

16 Detective Agency 19 Nights คู่สืบคดีทลอบ 2

เปลวไฟสีแดงลุกฟุ้งมาจากด้านหลังของเถี่ยเยียน นี่คือเพลิงพระกาฬ จากชุมนุมรถที่ลึกที่สุด เขาจ้องมองศัตรูอย่างโน้หนึ่นโน้หนึ่และช่งหลังด้วย สายตาแว่นหนึ่ง มือเท้าขยับเคลื่อนท่าทางร้ายรำที่เรียกว่า 'ท่ามรณะ'

"ข้าก็ไม่อยากสู้กับเจ้าเหมือนกัน เจ้ายักษ์อัปลักษณ์"

"เจ้าว่าอะไรนะ!? ย้ากกกก!"

เถี่ยเยียนแหงนหน้าคำรามคลั่งอีกครั้ง ลูกตุ้มในมือถูกแกว่งหมุนอย่างรวดเร็ว เพียงแต่ว่าเป่าหมายในครั้งนี้อย่างมาที่สาวสวยหุ่นบอบบางอย่าง ช่งหลังแทน

"หนวกหูน่ารำคาญ รีบๆ ชัดเศษเหล็กข้างหลังเจ้าออกมาสิ! แต่ถ้า ถูกปลายขนของท่านโน้หนึ่นโน้หนึ่แม้แต่นิดเดียว เจ้าได้ใส่หัวกลับไปร้องให้ ชี้มูกโป่งที่แดนอภินิหารแน่!" ช่งหลังพุดจบดวงตาประกายสีเงินก็หลังริน สายน้ำสายหนึ่งออกมา ก่อนจะจับตัวเป็นน้ำแข็งบางๆ ชั้นหนึ่ง

"น้ำโมโหจริงๆ! เจ้าอย่าได้ดูถูกข้าให้มากนัก!"

"ข้าไม่เคยคิดว่าฝีมือเจ้าสูงส่งมาแต่ไหนแต่ไรอยู่แล้ว ไม่ต้องกังวล ไปหรือ" ช่งหลังแคะหูพุดกลางหาวหวอดอย่างเบือหน่าย

เรื่องความปากร้ายของช่งหลังนั้นจัดว่าไม่เป็นสองรองใคร และคง ไม่มีใครกล้ามาเทียบชั้นด้วย

แต่ตอนนี้เธอมีพลังเหลือเพียงครั้งเดียว การช่วยศัตรูแบบนี้ก็เหมือน ชุดหลุมฝังตัวเองอย่างไม่ต้องสงสัย

โน้หนึ่นโน้หนึ่รู้สึกหนาวๆ ร้อนๆ แทนช่งหลังตัวผู้

ช่งหลังในร่างขายนั่นจะพุดแต่ละทีเหมือนกลัดดอกพิกุลจะร่วง อ้าปาก พุดยั้งน้อยครั้งกว่าอ้าปากกินข้าวเสียอีก แต่พอเป็นร่างผู้หญิง พุดแต่ละคำ แสบสันชะไม่มี นิสัยก็หุ่นหันพลันแล่น ให้เธอดำใครโดยไม่ใช้คำหยาบติดต่อกันครึ่งชั่วโมงล่ะสบายมากเลย

"ช่งหลัง เจ้าอย่าคิดนะว่าบำเพ็ญเพียรมากกว่าพันปีบรรลุเป็นเซียน จึงจอกแล้วจะทำยังงี้ก็ได้ ไม่เคยมีใครพุดจาสามหาวเช่นนี้กับข้า แต่เจ้า กลับกล้าลองดี เจ้ามันก็แค่..."